

Irina ANGHEL

BANCHETUL
CERSETORILOR

roman

POLIROM
2022

Cuprins

Fața întâi

Început	7
Un nou început	8
Cum au părut că se termină lucrurile	11
De curiozitate a murit pisica	13
Un cadou.....	20
<i>Anna Karenina</i>	26
Dans în oraș.....	31
Paltonul negru.....	38
Invitația	49
Banchetul	52
Celălalt banchet.....	62
Relații la doctor	66
Ocol	76
O mică iubire.....	94
Servieta.....	113

Un mic catch-22.....	122
În spatele blocului.....	136
Uite-așa pune mâna pe telefon.....	144
Sfârșit.....	146

Fața a doua

Avertisment	165
Ce s-a întâmplat de fapt.....	166
Un nou sfârșit.....	191

Ochii ei atât de albaștri că aproape sunt albi amenință lacrimi și umerii mici încep să-i tremure iar. Victor sare de pe scaun și ia ibricul de pe aragaz. Îi toarnă mamei o ceașcă, deși știe că n-are cum să fie deja gata cafeaua, abia de-a pus-o, și i-o întinde cu un zâmbet de calitate la fel de incertă ca cea a lichidului din cană.

— Voiam doar să-ți aduc cafeaua.

— Cafeaua, da... E bună tare, cum doar tu știi să o faci, se pisicește maică-sa și Victor știe că pericolul a trecut.

Cu spatele la ea, își toarnă din ibric direct în gură și scuipește imediat în chiuvetă. Dacă până și apa asta cu zaț opărit a binedispus-o, poate azi n-o s-o mai prind privind pe geamul închis cu aragazul deschis fără vreo urmă de flacăra, își zice. Se așază înapoi la masă și se-ntoarce la sfertul lui de felie de pâine umedă, sub privirea plină de iubire a maică-sii și-a Fecioarei Maria de pe peretele de lângă ușă și din ceruri. E încă în vacanță, ceea ce, o învață acum și n-o s-o uite niciodată, nu face decât ca totul să fie mai greu de acceptat. În altă ordine de idei, cum să fie credincios dacă de fiecare dată când vrea să-și facă cruce și începe „În numele Tatălui și-al Fiului“, Cineva cu C mare îi pune piedică înainte să zică și de Sfântul Duh? O să-și mai facă o cafea cât timp spală vasele și-o să fie mai bine, își zice. Și cu asta încheie.

Problema nu e că nu poate să uite cum era atunci când Nel nu-l enerva și Mișu era încă acolo, era încă aici. Problema e, de fapt, că nu poate să se oprească din a-și aminti. Tolănit pe patul care obișnuia să fie al lui frate-su – al lui, de cealaltă parte a camerei, este plin de haine aruncate –, Victor stă cu picioarele pe perete și privirea în tavan. Închide ochii și se

vede în prima zi de școală de anul trecut aruncând cu rușine o a doua privire în oglindă înainte să iasă din casă, ca să se asigure că arată ca el, ca să se asigure că o să arate ca el însuși, serios fără să se ia în serios, nestudiat și cu lecția învățată, pe lângă Nel, care va arăta prea impecabil în ciuda părului mare și creț, și Mișu, care va avea aerul ăla de nobil fals decăzut, o pată albastră de cerneală pe-o cămașă scumpă, toți purtând de altfel aceeași uniformă. Deschide ochii și deja simte cum toate astea o să-l ardă în gât peste câteva zile, în curtea școlii. „Azi îmi amintesc tot în cel mai mic detaliu și mâine uit“, își zice și-și apasă degetele peste pleoape până îl dor. Și degetele, și ochii.

— Ce mare te-ai făcut. Înalt ca bradul, aude vocea lui Mișu din spate.

— Ne cunoaștem? se-ntoarce pe călcâie cu-o sprânceană ridicată, după ce petrecuse ultimul sfert de oră în careul clasei lor din curtea școlii ud de transpirație și scanând toate fețele în uniformă care nu erau prietenii lui.

— Din păcate, da, zâmbește Mișu larg și subțire și-i dă un ghiont.

— Ah, da, mi-am amintit. Mișu cel înalt ca gardul.

— Nu știu ce atâta competiție, că eu nu mi-aș dori să fiu deșteaptă nici ca gardul, nici ca bradul, șoptește Nina Alecsandrescu de după umărul lui.

Petrecuse și ea ultimul sfert de oră scanând toate fețele în uniformă care nu erau prietenii lui. Nu o vede, dar știe că stă cu brațele încrucișate și cu colțul stâng al buzei de sus ridicat tremurând ușor și mai încearcă din când în când câte un zâmbet către grupulețul ei, care chicotește în neștire. De n-ar fi așa figurantă, ar putea fi aproape simpatică.

Dă să-i răspundă, chiar dacă nu știe încă ce, când vede părul mare al lui Nel făcându-și apariția de după un castan din capătul opus al terenului de sport. Ridică mâna, după care se trezește că Mișu nu mai e lângă el, e în mijlocul curții, e lângă directoarea care poartă muștar, e în confruntare directă cu gardianul școlii, e după un grup de băieți scunzi, e invizibil, e o dungă neagră singuratică. E lângă Nel. Privirea îi cade pe Nina, care se uită de jos la el vultu-rește. E cel mai abject tip de băgăreață, scundă și care nu îndrăznește mai niciodată să intre în discuție. Victor se strâmbă ridicând din umeri și ea îl pune la punct din ochii mari căprui cu cearcăne mici ca niște aplauze, după care trage aer în piept și se alătură chicotelilor prietenilor ei. După cum era de așteptat, Mișu și Nel nu vin direct la el, ci se opresc în mijlocul terenului ca Nel să-i dea crizanteme și zâmbete directoarei, iar Mișu să schimbe două vorbe cu trei fete.

Când se termină în sfârșit festivitatea de deschidere și lumea o pornește spre clase, Mișu îi întreabă:

— Băieți, nu vă e sete? și scoate din geantă o sticlă de apă din care ia o gură.

— Da, mulțumesc, răspunde Nel.

— Ba eu primul, zice Victor și ia sticla de la Mișu.

Simte și acum, întins pe pat și cu picioarele îndreptate spre tavan aproape un an mai târziu, cum i-a luat foc gâtul.

— Ce...?! Băi, nebunule! se schimonosește și îi întinde sticla lui Nel. Na, ia și tu, să-ți potolești... setea.

Nel scuipă imediat, după care mai încearcă încă o dată și înghite.

— Asta e țuică?

— Șșșt, mai încet, râde Mișu. Am zis să facem ziua asta mai distractivă. Bună ziua, tovarășe Dumitru! îi spune cu ochi mari profesorului de fizică ce trece pe lângă ei.

— Te-ai tâmpit de tot, spune Victor. Mai întâi te dai în spectacol și alergi pe teren și acum asta. Nu știi cine te crezi. Cine vă credeți amândoi. Încă o gură, te rog.

— Ei, hai, decât să fiu așa figurant, cu nasul pe sus ca tine, nimic nu-i îndeajuns de bun.

— Și mie încă una, te rog.

— Cu tine, Nel, de fapt, n-am nimic. Lui nu-i mai dăm.

— Pot să răsufli ușurat, ce să zic.

— Doar să nu răsufli în timp ce bei.

— Asta niciodată.

— Hai, voi vorbiți serios? spune Mișu când Nel refuză să-i paseze sticla.

— Cât se poate de serios.

— Mai serios n-am fost în viața mea, nu știu drept cine ne iei.

— Poate vă spun la directoare.

— Ce turnător!

— E în regulă, deja am avut grijă de asta că i-am dat crizantemele și i-am spus că o prinde bine muștarul. Deja nu mă mai ustură gâtul, e chiar bună apa asta.

— Vezi să nu-mi sară mie muștarul.

— Cred că e cam târziu pentru asta. De acord, Nel, e de calitate. Cea mai bună apă. E de import?

— Când ți-oi da eu import...

— Mai lasă și la alții.

— La altul, Victor. La altul. Apa asta e o petrecere în doi.

— Mai degrabă o petrecanie.

— A zis cineva ceva?

— Eu n-am auzit nimic.

— ...

— Ce faci, Mișule, vii? Deja suntem în întârziere.

— Nu mai vin nicăieri, mi-a trecut tot cheful.

— Care chef? Cheful de mers la ore? Ca să-ți treacă, trebuie să-l fi avut din capul locului.

— Și pe urmă, cheful abia acum începe.

— Vorbesc serios, nu mai vin nicăieri.

— Și o să stai așa, bosumflat, în mijlocul holului? Ce aștepți, vreo Ană, vreo Marie, vreo Ană-Marie care să vină să te consoleze?

— Bună ziua, bună ziua! Sper că ați avut o vacanță frumoasă, tanti Bianca, îi face Nel cu mâna femeii de serviciu.

Și apoi șoptit și răspicat:

— Hai, Mișu, mișcă-te.

— Alo, alea sunt lacrimi? Te ștergi cu mâneca de la sacou de lacrimi, ce Dumnezeu?!

— Nu sunt lacrimi, sunt muci, zice Mișu cu ochii rozalii.

Și uite-așa cad pe jos tremurând de râs, întâi Victor, apoi Nel și cu Mișu la urmă.

— Totul în regulă, totul în regulă, tanti Bianca! Am alunecat și noi...

— Totul în regulă?

Râsetele se înfundă când dau de mutra gri a profesorului de matematică. E un tip mic și roșu, care e înfricoșător chiar și când te privește de jos, cum se întâmplă de obicei cu toți cei care au peste 1,65. D-apoi când te privește de sus și tu mai ești și eșuat lângă calorifer pe podeaua abia dată cu

mopul de tanti Bianca, printre freziile galbene ale lui Nel, care n-aveau să mai vadă ochii diriginței.

— Acum vă ridicați. Și când intrați în clasă, nu vă oboseți să vă așezați în bănci. Direct la tablă, toți trei, spune și îi lasă în urmă, cu ecoul pașilor lui ca ticăitul unei bombe cu ceas.

Așa că se ridică. Bineînțeles, după cel puțin trei încercări eșuate de cap. Nu trebuia să ne vedem cu diriga? Nu știu, o fi având ceva treabă importantă. N-a zis nimic pe teren? Diriga nu era pe teren... Ah, tu cum să știi, că ai întârziat și tu erai ocupat să faci, hâc, maratoane. Să alegi maratoane, se spune, derbedeule. Ametiților, să alegi maratoane?! Tu să taci, că tu ne-ai dat de băut. Ce proști sunteți. Freziile mele! Să le dai cui? Ție, peste cap. Ai dreptate, le las acolo, sper să nu-mi poarte pică Bianca. Deja vă tutuiți?! Sticla ia-o, totuși. Auziți, dar noi n-aveam matematică azi. Aveam, dar la prânz. N-auzi, că nu știe niciunul din boi, pardon, din voi, adică din noi ce s-a întâmplat că n-am fost atenți? Fir-ar să fie, uită-te la tine, tu cum încă arăți impecabil?! Auzi, eu tot n-am băut aproape deloc, dați-mi să termin ce mai e din sticla asta, că nu e frumos să intrăm cu ea la oră, bate la ochi.

Victor își dă jos picioarele de pe peretele dormitorului. I-a ascultat dintr-o problemă din ultimul număr din *Gazetă*. Primul a fost Nel, care era atât de amestecat încât a apucat creta cu mâna dreaptă, deși era stângaci. Doi, la loc. Apoi a urmat Mișu, care n-avea în fond nimic, atâta că era bătă la matematică. În loc să scrie semnul de integrală, a desenat cheia Fa. Victor nu știe nici azi dacă a făcut-o dinadins sau din panică. Unu, că ai copiat din cartea de pian, la loc. Ultimul a fost el, Victor. Vedeă în ceață și profesorul de matematică